

KRACHT VAN OMHOOG

GIJ ZULT ONTVANGEN DE KRACHT DES HEILIGEN GEESTES

WAND. I. 8°

No. 11 — 4e Jaargang — Mei 1941.

De vervulling met den Geest.

III.

Want gij, daar gij leeraars behoort te zijn vanwege den tijd, hebt wederom van noode, dat men u leere, welke de eerste beginselen zijn der woorden Gods; en gij zijt geworden, als die melk van noode hebben, en niet vaste spijs; want een iegelijk die der melk deelachtig is, die is onervaren in het woord der gerechtigheid; want hij is een kind.

Hebr. 5 vs. 12 en 13.

Wanneer wij de vervulling met den Geest hebben leeren kennen als onmisbaar voor ieder christen, dan rijst de vraag: hoe komt het dat men met zoo weinig christenen hierover kan spreken? Telkens weer zal het u treffen, dat als ge dit onderwerp aanroert de meesten u niet kunnen volgen. Zij begrijpen u niet, brengen het gesprek op iets anders of wenden zich schouderophalend af. Het is of uw woord geen weerklank vindt in hun ziel; ze zijn als kinderen die u laten praten en niet weten wat ge bedoelt.

Paulus klaagt in onze tekst over de onmondigheid van vele christenen en vergelijkt hen met melkkinderen, die tot groote teleurstelling van de ouders niet willen groeien. En met hoeveel welgevallen een moeder haar kleine zuigeling gadeslaat, toch zou zij niet gaarne willen, dat haar kind immer kind bleef. Dit is tegennatuurlijk en ziekelijk.

Evenzoo is het tegennatuurlijk als iemand, die door het geloof in Christus opnieuw werd ge-

boren, immer op hetzelfde niveau blijft, waarop hij begon.

Hoe heerlijk is het oogenblik, waarop een zondaar zijn Heiland vindt, hoe heerlijk is het oogenblik, waarop hij bewust kiest om Christus te dienen. Met welk een vreugde had Paulus tot de jong bekeerden mogen spreken over de vergeving hunner zonden en de eerste bewegingen van het nieuwe leven in hen mogen gadeslaan.

Doch helaas, na jaren bleek hem, dat zij nog immer op hetzelfde punt stonden, of beter gezegd: dat zij achteruit waren gegaan in de genade, want ook hier geldt het spreekwoord: „stilstand is achteruitgang”.

En zijn er zoo niet tienduizenden christenen, die met weemoed moeten terugzien op hun eerste liefde, op de dagen, toen zij belijdenis deden van hun geloof en vrijmoedig hun hand mochten leggen op de beloften des heils. Toen zij het wisten dat hun schuld vergeven was. Doch deze tocht, die zoo heerlijk begon met de uitleiding uit het diensthuis der zonde, werd spoedig een eentonige woestijnreis, met slechts, o zoo zelden, een oase des heils. Hun leven vertoonde niet de noodzakelijke groei, zij bleven zuigelingen in de genade. Zij teren op eenmaal ontvangen genade of troosten zich met uitverkiezing of verbondsgedachte.

Paulus wijst in ons vers op het voornaamste kenmerk en ziekte-symptoom van deze geestelijke zuigelingen, namelijk dat zij steeds met melk gevoed worden en niet tot het gebruik van vast voedsel willen komen.

In stee, dat zij zich hebben gewend, om zelfstandig Gods woord te onderzoeken, en zoo zich te voeden met de krachtreserves, die daarin ons worden geschonken, leven zij bij wat anderen voor hen hebben klaargemaakt. Zij leven

bij toespraken en preeken, geestelijk voedsel, dat hun kant en klaar wordt voorgezet. Misschien lezen zij nog eens een of andere meditatie, liefst niet te zwaar, en ziedaar de spijze, waar zij op teren. In plaats, dat wat zij hoorden, hen beweegt om deze dingen dieper te onderzoeken, stellen zij er zich mee tevreden.

Zoo lijden zij door geestelijke luiheid aan langzame ondervoeding van hun zieleleven. Krachtloos en futloos sleepen zij zich voort op den weg des heils. Iederen Zondag krijgen zij een nieuwe voedselinjectie en daar moeten zij het mee doen. Is het wonder, dat zij geestelijke zuigelingen blijven? Zij lijden aan een voortdurend tekort aan geestelijke vitaminen. Immers steeds weer krijgen zij dezelfde soort gedachten en onderwerpen te hooren. Er zijn nu eenmaal in Gods Woord gedeelten, die zich niet leenen om van den kansel behandeld te worden. Het zijn gedeelten, die zoo'n diepe, innige zielsbeleving beschrijven, dat ze slechts uitgedrukt kan worden in dichtertijke beeldspraak en zich nauwelijks in andere woorden, als die van de Schrift laat weergeven (zooals het Hooglied) of het zijn de profetische boeken, die slechts vruchtbaar zijn te behandelen in hun geheel en waarbij een bijbelkennis noodzakelijk is, die bij het doorsnee publiek niet verondersteld kan worden. (zooals Ezechiël en het boek der Openbaringen) Een predikant richt zich immers meest tot een gemengd publiek van jong en oud, waarbij beginnelingen en gevorderden in de genade zijn.

Maar bovendien: de beste toespraak of predikatie kan nooit inplaats treden van het rustige, van dag tot dag persoonlijk zich voeden met Gods Woord. Het Woord Gods zelf is een macht tot ontdekking van schuld, reiniging en bemoediging.

Door dit Woord wil de Heilige Geest in ons meest verborgen zieleleven werken. „Want het woord Gods is levend en scherper dan enig tweesnijdend zwaard en het dringt door, zóó ver, dat het vaneen scheidt ziel en geest, gewrichten en merg, en het schift overleggingen en gedachten des harten.” (Hebr. 4 vs. 12).

Eén der gevolgen van de geestelijke ondervoeding is de onmondigheid dezer christenen in het nemen van besluiten. Bij de geringste moeilijkheden op hun levensweg roepen zij de hulp in van anderen. Zij missen dikwijls het inzicht n wat God van hen eischt, omdat zij niet „door

de gewoonheid de zinnen geoefend hebben tot onderscheid des goeds en des kwaads”. (Hebr. 5 vs. 14).

Juist in onze dagen, waarin over zoovele moeilijke beslissingen geen publieke voorlichting kan of mag gegeven worden, staan zij vaak hulpeloos.

Eén der redenen, waarom vele christenen dan ook met een zekere terughoudendheid of zelfs argwanend staan tegenover een gesprek over de vervulling met den Geest, of de wederkomst des Heeren, is hun angst, dat zij hier te doen hebben met een dwaalleer, die zij, door hun onkunde met Gods Woord, niet voldoende zouden kunnen weerleggen. Zij betreden daarom liever de veilige, welbekende wegen van geloofswaarden, die zij jaar in jaar uit reeds bewandelden, dan dat zij aan de hand van Gods Woord de eenzame paden van het persoonlijk onderzoek zouden volgen.

Voor hen echter, die biddend zoeken naar dieper inzicht in de waarheid, openen zich onvermoede uitzichten op de berghoogten van Gods wijsheid en genade.

„Laten wij daarom het eerste onderwijs aangaande Christus laten rusten en ons richten op het volkomene, zonder opnieuw den grondslag te leggen van bekeering van doode werken en geloof in God....

En dat zullen wij doen, indien God het vergunt.” (Hebr. 6 vs. 1 en 3).

H. v. d. B.

Het zwaard van Golgotha.

„En ook een zwaard zal door uw zelfs ziele gaan, opdat de gedachten uit veler harten geopenbaard worden.”

Het zwaard van Golgotha. Het is misschien wel een vreemde benaming, maar er ligt toch een groote waarheid in. Ik geloof, dat ieder, die het Lam Gods navolgt al den weg, met dit zwaard van Golgotha in aanraking komt en zal ervaren, dat 't zoo ontzettend pijn en smart kan veroorzaken, maar ook: dat het zoo waarlijk gelukkig maakt.

We spreken gaarne, hoe begenadigd Maria was, maar vergeten wij ook nimmer, wat dit begenadigd zijn straks voor haar zou beteekenen en hoe

dat zwaard door haar ziel zou gaan. O, als één het kruis in al zijn pijnen heeft gevoeld, dan is het wel Maria; maar toch was zij weer de gezegende onder de vrouwen.

Het zwaard van Golgotha, 't kruis van Christus, treft ons tot in het diepst van ons wezen. Het geeft doodsteken, maar doodsteken ten eeuwige leven. Het is niet voldoende dat wij een kruisdrager zijn. — dat zijn vele christenen, en zij zijn er ook nog wel gewillig toe — maar om door dat kruis vernietigd te worden, te hangen met Christus aan het kruis, tot één plant met Hem te worden in Zijn dood en als een graankorrel in de aarde te vallen om te sterven. Zie, daarvoor schrikken velen terug.

De vruchten die het kruis ons schenkt, willen wij met beide handen aannemen, maar zoo weinigen zijn gewillig, om dat zwaard Gods in hun leven toe te laten als een snoeimes, om af te snijden wat wilde loten zijn.

Wat zegt ons tekstwoord verder? Het kruis is een zwaard, dat de gedachten uit velerharten openbaar maakt. Dan komt de mensch in zijn ware gedaante voor God te staan; daar kan niets verborgen zijn. Hier valt het masker van eigen leven af. Hier baat niet een vroom praten over het kruis, maar komt het kruis als een oordeel over den gevallen mensch. Maar tevens wijst ons dit kruis naar boven en door dit kruis komt nieuw goddelijk leven.

Laat toe, dat het zwaard van Golgotha uw oude leven volkomen vertere en het nieuwe leven geboren worde. Vreeselijk voor een vijand des kruises, heerlijk voor een vriend des kruises.

Tot welken behoort gij?

P. K.

Schriftstudie.

.... *vragende onder elkander: wat het was: uit de dooden opstaan.*

Markus 9 vs. 10.

Het is wel een merkwaardige vraag, die de aandacht van de discipelen bezig houdt. Immers, wanneer de Heiland tot hen spreekt over Zijn opstanding uit de dooden, worden zij geplaatst tegenover een voor hen gansch nieuwe gedachte. Wel stond het bij hen vast, dat eenmaal de doo-

den uit het stof der aarde zouden verrijzen. Jesaja sprak reeds: „Uw dooden zullen herleven, mijne ontzielden zullen opstaan!“ (26 vs. 19). Maar het feit, dat de opstanding der dooden in verschillende fasen zou plaatsvinden, was voor hen verborgen. De opstanding der dooden was voor hen een gebeurtenis, die zich slechts eenmaal aan het einde der eeuwen zou voordoen. Martha geeft de gangbare meening van het orthodoxe Israël goed weer als zij zegt: Ik weet dat Lazarus opstaan zal in de opstanding ten laatste dage. Joh. 11 vs. 24.

In de eerste tijden zag men daarom de wederkomst van Jezus en de opstanding der dooden waarschijnlijk als twee verschillende, los van elkaar staande feiten. Men meende, dat Jezus spoedig zou wederkomen, opdat Zijne discipelen ook zouden zijn, waar Hij was. Joh. 14 vs. 3. Wie dus leefde tot de wederkomst des Heeren maakte het hoogtepunt van de Kerk mee, n.l. de vereniging met haar Hoofd en de intrede in Zijn koninkrijk. Dan zou men niet meer sterven, maar eeuwig leven beërven. En als nu Jezus over Johannes zegt: „Indien Ik wil dat hij blijve tot dat Ik kom“, maken de discipelen de gevolgtrekking, dat deze apostel nooit meer sterven zou. Joh. 21 vs. 23.

Volgens 1 Thess. 1 vs. 10 leefden ook de Thessalonicenzen in de verwachting van Jezus' wederkomst tijdens hun leven. We kunnen nu begrijpen, dat deze christenen bedroefd waren over degenen, die reeds ontslapen waren. Immers zouden deze Jezus' verschijnen in glorie niet meemaken, daar zij pas aan het einde der dagen zouden opstaan. Maar wat zegt nu de apostel? „Die gestorven zijn zullen eerst opstaan, daarna wij die levend overgebleven zijn, zullen tezamen met hen opgenomen worden in de wolken, den Heere tegemoet in de lucht.“ En hij eindigt dan: „Zoo vertroost elkander met deze woorden.“ 1 Thess. 4 vs. 16-18. Hier wordt dus de onlosmakelijke band gelegd tusschen 's Heeren wederkomst en de opstanding uit de dooden.

Ook nu nog treft men veelvuldig de gedachte aan, dat de opstanding der dooden enkel een soort slotact van het wereldgebeuren is. Zoo schuift men dan ook Jezus toekomst naar dat einde. En wat moet er dan al niet eerst gebeuren voor Zijne komst! Echter in de ure dat men het niet meent, dus het heden, kan de Zoon des menschen komen.

De Schrift nu onderscheidt een tweërlei opstanding. Een opstanding uit de dooden of eerste opstanding en een algemeene opstanding der dooden daarna.

De eerste opstanding of de opstanding tusschen de dooden uit wordt ook wel genoemd de betere opstanding (Hebr. 11 vs. 35), de opstanding der rechtvaardigen (Lukas 14 vs. 19) of opstanding des levens (Joh. 5 vs. 29).

Een schare van ontslapenen verrijst, terwijl de goddeloozen in het doodenrijk zullen blijven tot aan het einde van de duizendjarige Christus-regeering hier op aarde. „Maar de overigen der dooden werden niet weder levend, totdat de duizend jaren beëindigd waren.“ Openb. 20 vs. 5.

De opstanding dezer laatste dooden noemt Jezus de opstanding der verdoemenis. Joh. 5: 29.

Voor de geloovigen is ook in geestelijk opzicht een opstaan uit de dooden. Allen zijn dood in zonden en misdaden en slechts een gedeelte hiervan komt tot een geestelijke opstanding. „Voorwaar, voorwaar zeg Ik u, de ure komt en is nu, wanneer de dooden zullen hooren de stem van den Zoon Gods, en *die ze gehoord hebben* zullen leven. (Joh. 5 vs. 25). Altijd blijft het voor den mensch, zoowel letterlijk als geestelijk: „Ontwaak gij die slaapt en sta op *uit* de dooden en Christus zal over u lichten.“

De eerste opstanding tusschen de dooden uit heeft Jezus verzegeld. Als Hij sterft worden de graven geopend en vele lichamen der heiligen worden opgewekt, Hij was het tarwegraan dat gevallen in de aarde veel vrucht voortbrengt. Wanneer de Heiland in het doodenrijk daalt, heeft Hij reeds den strijd gewonnen van den gene, die het geweld des doods *had*, dat is de duivel. Hebr. 2 vs. 14.

Dezen geweldenaar worden zijn vaten ontroofd door het volbrachte werk van Christus. En het geweld des doods is nu niet meer bij hem, want bij den uitroep, het is volbracht, worden de poorten van het doodenrijk opengestooten en een schare van vele heiligen treedt naar buiten. Tot na Zijne opstanding blijven zij in de graven, opdat Hij de Eerstgeborene zij onder vele broederen.

En met hun onverderfelijk verschijningslichaam komen zij in de heilige stad en zijn hun broederen op aarde een sacrament van waarachtige opstanding uit de dooden. Van hen kan geschreven zijn: „Zij zullen aankomen en Zijne gerecht-

tigheid verkondigen den volke dat geboren wordt; omdat Hij het gedaan (volbracht) heeft. (Psalm 22 vs. 32.)

En bij Jezus' hemelvaart klonkt het van hen: Opgevaren naar de hoogte voerde Hij krijgsgesvangenen mede. (Efeze 4 vs. 8 N. Vert.) En zoo blijft dan deze opstandingsgedachte de Schrift beheerschen.

Eenmaal zal Jezus den troon van Zijn Vader een oogenblik verlaten. De bazuin zal slaan en een onverderfelijke opstanding zal plaats vinden. (1 Cor. 15 vs. 52). Van deze opstanding tot onvergankelijkheid zegt Paulus in Filippenzen 3:10 „Of ik zou mogen komen tot de opstanding uit de dooden“. (N. Vert.) Anderen vertalen: „tot de uitgelezen opstanding tusschen de dooden uit.“ Deze opstanding bedoelt Jezus in Lucas 20 vs 35: „maar die waardig geacht zijn die eeuw te verwerven en de opstanding uit de dooden.“

Als laatste groep der eerste opstanding spreekt Openbaringen 20 vs. 4 over een schare, die uit de groote verdrukking komt. Zij zijn de laatsten van het gansche feest der inzameling.

We mogen met de Kerk van alle eeuwen bejlijden, dat Jezus Christus wederkomt om te oordeelen de levenden en de dooden.

Het oordeel komt uit in de scheiding, die zich onder hen voltrekt! Want die in Christus ontslapen zijn varen hun Heer tegemoet, terwijl de goddeloozen pas zullen opstaan na de duizend jaren, om dan hun vonnis te zien bekrachtigen.

En de levenden worden geoordeeld: de een wordt aangenomen tot onverwelkelijke heerlijkheid en de ander wordt achtergelaten om de fiolen van Gods gramschap over deze aarde te zien uitstorten.

Geve de Heere, dat ook wij mogen behooren tot hen, die biddend waken, opdat wij waardig geacht worden te ontvlieden alle dingen die geschieden zullen, en te staan voor den Zoon des menschen. Luc. 21 vs. 36.

J. E. v. d. B.

Bemoediging.

En Hij (Jezus) zeide tot Zijne discipelen: „Daarom zeg Ik u: zijt niet bezorgd voor uw leven, wat gij eten zult; noch voor uw lichaam, waarmede gij u kleeden zult. Het leven is meer dan het voedsel en het lichaam dan de kleding.

Aanmerkt de raven, dat zij niet zaaien, noch maaien; welke geen spijskamer noch schuur hebben en God voedt dezelve; hoeveel gaat gij de vogelen te boven? Wie kan met bezorgd te zijn één el tot zijn lengte toedoen?

Indien gij dan ook het minste niet kunt, wat zijt gij voor de andere dingen bezorgd?

Aanmerkt de leliën, hoe zij wassen; zij arbeiden niet en spinnen niet, en ik zeg u: ook Salomo in al zijn heerlijkheid is niet bekleed geweest als eene van deze. Indien nu God het gras, dat heden op het veld is en morgen in den oven geworpen wordt, alzoo bekleedt, hoeveel te meer u, gij kleingelooovigen?

En gijlieden, vraagt niet wat gij eten of wat gij drinken zult, en weest niet wankelmoedig. Want al deze dingen zoeken de volken der wereld; maar uw Vader weet, dat gij deze dingen behoeft. Maar zoekt eerst het koninkrijk Gods en al deze dingen zullen u toegeworpen worden".

Geliefde lezers, geven bovenstaande woorden juist in dezen tijd geen heerlijke bemoediging? Is het niet heerlijk te weten, dat er Eén is, die weet wat wij noodig hebben.

Hoewel Jezus deze woorden tot Zijn discipelen sprak, mogen wij ze ook ons toeëigenen. Maar het is op deze voorwaarde: zoekt eerst het koninkrijk Gods.

Hoevele Christenen laten zich helaas meevoeren door de omstandigheden van onzen tijd. Ja, dan wordt alles zoo donker om ons heen en dan zien wij geen licht meer.

Daarom, laat ons elkander opbeuren en bemoedigen, en laat onze blik gericht blijven op Jezus. En Hij, die de vogelen voedt en zelfs het gras versiert met bloemen, zal ons schenken al wat wij van noode hebben.

Werpt dan vrij op Hem al uw zorg, want Hij zorgt, ja Hij zorgt ook voor u. En laat uwe lendenen omgord zijn en de kaarsen brandende.

Hij is dezelfde nu!

(Ingezonden)

U. J.

Voor de jeugd.

SAUL EN DE FILISTIJNEN.

Spoedig zal blijken, dat Saul niet is opgewassen tegen de zware last, die thans op zijn schou-

ders drukt. Niet Gods eer, maar eigen eer gaat hij zoeken. Doch daardoor ook wordt zijn vertrouwen op God steeds kleiner.

Na de stoutmoedige overwinning behaald op Nahas, mist hij de moed om tegen de Filistijnen te gaan vechten. Hoewel hij weet, dat Israël lijdt onder hun overheersing, valt hij hen niet in Gods kracht aan, maar zendt de opgekomen Israëlieten, na de overwinning op de Ammonieten, weer naar huis. Alleen een klein leger van 3000 man houdt hij op de been. Tweeduizend zijn er bij hem en duizend staan onder bevel van zijn zoon Jonathan. Saul ziet tegen de geweldige worsteling met de Filistijnen op. Immers Israël heeft niet eens behoorlijke wapenen. De Filistijnen hebben, heel slim, verboden, dat in Israël een smid mocht wonen. Slechts zo nu en dan trekken er rondreizende Filistijnse smeden door het land, bij wien de Joden dan hun spa of ploegijzer in orde kunnen laten maken. Zodoende heeft niemand in Israël, behalve Saul en Jonathan een zwaard of spies. Neen, als Saul hierop ziet, is het best te begrijpen, dat hij bevreesd is om de Filistijnen, die overal in het land hun burcht hebben, aan te vallen. Dit lijkt hem een wanhopige onderneming.

Doch gelukkig is Jonathan, Sauls zoon, anders. In het geloof weet hij, dat God machtig is de overwinning te schenken, ook al is Israël zwak. En zonder zijn vader te waarschuwen valt hij de Filistijnen aan bij Gibeon, een van hun burchten, en verslaat ze.

Doch nu is dan ook, door deze kleine slag, de oorlog ontketend. Saul voelt het, nu moet hij doortasten. Daarom laat hij de bazuin blazen om de mannen, die naar huis waren gegaan, terug te roepen. De ene stad na de andere neemt het bazuingeschal over, zodat gans Israël het hoort.

Maar als de mannen van Ephraïm, uit het Noorden, in sterke troepen Saul te hulp willen komen, zorgen de Filistijnen er op een meesterlijke manier voor, dat zij Saul afsnijden van de komende hulp. Zij bezetten namelijk alle bergpassen tussen Saul en Ephraïm.

Saul staat nu met zijn mannen alleen. De soldaten die bij hem zijn, slaat de schrik om het hart, als zij merken hoe benauwd de toestand voor hun koning is. Inplaats van gelovig tot God te roepen om hulp, voelen zij weer de oude vrees en verbergen zich, evenals in de tijd der richteren, in de spelonken en rotsspleten. Anderen,

die nog kunnen ontsnappen, vluchten weg over de Jordaan naar het Overjordaanse.

Saul denkt: was Samuël nu maar hier. Deze had beloofd te komen. Hij zou voor de strijd begon een offer brengen en God om hulp smeken. Doch hij had ook voorspeld, dat Saul zeven dagen op hem zou moeten wachten. Misschien is het door de omsingeling; in ieder geval, het is nu de zevende dag en Samuël is nog steeds niet gekomen.

Steeds meer soldaten vluchten van Saul weg. „Het gaat geheel verkeerd“, denkt deze en in zijn zenuwachtige, ongelovige angst besluit hij iets te doen, wat absoluut door God verboden was: hij wil zelf gaan offeren.

De koning mocht in Israël nooit, zoals bij de heidenen, tevens priester zijn. En alleen aan deze was toegestaan de offers te brengen.

Het is niet uit een waarachtig verlangen om Gods aangezicht te zoeken, maar enkel om het volk moed in te boezemen, dat Saul bij het altaar gaat staan en een offerdier slacht. Het is zijn ongeloof, zijn vrees, dat Samuël te laat zal komen.

Nauwelijks is Saul met offeren klaar, of Samuël komt de legerplaats binnen. Met één oogopslag ziet hij wat er gebeurd is. Het is hem gelukt door de vijand heen te komen. Helaas, wat een grote teleurstelling is het voor hem als hij ziet wat, Saul gedaan heeft.

„Wat hebt gij gedaan?“ vraagt hij. Saul tracht zich te verontschuldigen. „Ik zag dat het volk wegliep en dat gij niet kwaamt. Ik was bang dat de Filistijnen zouden komen, voor dat ik ernstig gebeden had en daarom heb ik mijzelf gedwongen om te offeren“, Zo tracht hij zich te verontschuldigen.

Doch Samuël schudt bedroefd het grijze hoofd.

„Gij hebt zottelijk gedaan, gij hebt het gebod van den Here uw God niet gehouden. Uw koninkrijk zal nu niet bestaan. De Here heeft zich een man naar Zijn hart gezocht en deze zal koning zijn over Zijn volk.“

Ook Samuël weet nog niet wie deze man zal zijn, doch profetisch kan hij zeggen, dat dit reeds bij God besloten is. Om zijn ongehoorzaamheid zal Saul geen koning blijven. En niet alleen om deze ongehoorzaamheid; we zullen spoedig zien hoe hij, inplaats van berouw te hebben, van kwaad tot erger is vervallen.

H. v. d. B.

Toen Gij mij riep.

De wijde heem'len gingen zingen,
als toen Gij de aarde schiep;
de duinen, waar Uw voeten gingen,
de wolken, die Uw glimlach vingen,
juichten, toen Gij mij riep.

Mij werd de grootste vreugd op aarde
zeer dicht bij U te zijn;
geen lust heeft naast deez' liefde waarde
geen vreugd, die schooner vreugde baarde:
Gij zijt nu eeuwig mijn.

Gij hebt mijn donk're schuld vergeven
door 't alverzoenend bloed,
Gij voert mij in 't doorglansde leven,
ik weet mij door Uw liefde omgeven
Wat is deez' liefde zoet.

Tienduizend vogels juub'lend zingen:
Wat is Uw liefde zoet.

De zielen, die dit heil ontvingen,
de aarde, zee en hemelingen,
prijzen 't offer van Uw bloed.

H. v. d. B.

Oeverdenkingen

op de pelgrimsreis.

Hij is verschenen aan Cèphas, daarna aan de twaalven, maar het allerlaatst is Hij ook aan mij verschenen, als aan een ontijdig geborene, want ik ben de geringste der apostelen, niet waard een apostel te heeten, omdat ik de gemeente Gods vervolgd heb.

1 Cor. 15 vs. 5, 8 en 9.

De eerste der apostelen aan wien Jezus zich vertoont is Petrus, de laatste is Paulus. Petrus, de discipel, die Hem drie maal met vloeken en zweren verloochende; Paulus, de vijand, die de gemeente als een verscheurend dier heeft vervolgd.

De Heiland heeft in zondaars een welbehagen. De diepe drang van Zijn liefdevol hart ging tijdens Zijn leven uit naar wat verloren was, de tollenaars en zondaars; en na Zijn verrijzenis zoekt Hij, gedreven door dezelfde liefde, een verloochenaar, en een vervolger, vervult hun

harten met vrede en blijdschap en maakt hen tot trouwe belijders.

Welk een overvloeierende liefde tot hen, die dreigen onder te gaan: de deerne van de straat, die niet op durft te blikken als ze binnenkomt in het huis van den rechtvaardigen Simon, een Zacheüs die, zich rijk gestolen heeft; een moordenaar aan het kruis.

Doch de Farizeeën, die hooggevoelend en eigen-gerechtigd Hem niet noodig hebben en lauwe, onverschillige Sadduceeën hebben den raad Gods tegen zichzelf verworpen.

Het is een oude waarheid, zoo bekend, dat het immer weer noodig is het ons bewust voor oogen te stellen, dat niet onze zonden, doch wel onze burgerlijke zelf-tevredenheid de oorzaak zijn, dat wij geen genade ontvangen.

Niet de grove vloeken van Petrus, niet de vorige vijandschap van Paulus zijn de groote belemmeringen, doch wel de lautheid der Laodicensen, die zich rijk wanen en geen gebrek hebben.

O, die lautheid van zoo vele Christenen, die de „gulden middenweg” willen bewan-lelen, en even onvruchtbaar zijn als een muil-dier.

O, die lautheid van zoo velen, die Zondags met instemminḡ luisteren naar de preek en verder in de week slechts denken aan geldverdiennen en zich te amuseeren; 's morgens hun krant en 's avonds een romannetje lezen.

O, die lautheid van zoo velen, die telkens een aanloopje nemen op de bekeering, doch nooit komen tot de algeheele overgave.

Het is die lautheid, waardoor we gerust leven in het vette land der zelfvoldaanheid en nimmer als een bedelaar naar het Vaderhuis dwalen.

Het is die lautheid, die ons walgelijk maakt in de oogen van den opgestanen Heer.

Indien gij klaagt: „ik zie mijn zonden niet; ik voel mij niet slechter dan anderen”, dan is er slechts één weg. Stel u steeds weer, dag aan dag, in het gebed voor Gods aangezicht; dan zult gij uw diepe verdorvenheid leeren kennen, ook al kan de wereld geen vinger op u leggen.

Dan zult gij, niet met uw natuurlijke oogen, doch wel in den geest, Jezus' blik op u gericht zien, zooals eenmaal Petrus in den rechtshof en Paulus op den weg naar Damascus. En in die liefdevolle oogen zult ge het verlangen lezen, dat ge toch één met Hem mocht zijn en Hem

gelijkvormig worden.

Dan zult ge beschaamd het hoofd buigen en uw hart zwaar voelen van smart, omdat ge zoo ver buiten Hem kon leven of Hem zoo lang ontrouw zijt geweest. Dan zal Zijn Geest in u komen en u van zonde overtuigen, omdat ge in Hem niet geloofde.

Doch dan komt ook zéker het heerlijke uur, dat ge Hem in den geest zult ontmoeten, als Hij u uw zonde vergeeft, omdat Hij u zoo lief heeft.

Nooit zullen wij op deze ontmoeting trotsch kunnen zijn: Petrus en Paulus, ze weten beiden hoe onverdiend deze zegen was. We zullen ons dan de minste der broederen voelen, omdat we de grootste der zondaren zijn.

Tot ieder, die in de zonde leeft, tot ieder, die Hem verloochende, tot ieder, die onvoldaan is met eigen leven, komt ook nu weder in den naam van den opgestanen Heiland het woord, dat Hij leeft; leeft, nú in dezen tijd, waarin wij Hem niet kunnen missen, en dat Hij verlangend is u te vergeven, al wat gij misdeed.

Dit is de boodschap, die we elkander moeten doorgeven, opdat niemand onzer op den weg moedeloos zou worden: Jezus leeft! Hij kent u, Hij zoekt u, en in het gebed zult gij Hem zéker ontmoeten en vrede vinden. Vrede en overvloeierende blijdschap, nú en tot in de diepten der onpeilbare eeuwigheid.

H. v. d. B.

Moelijkheden des geloofs.

„We hebben wel getracht rechte lijnen te trekken en principieel zuivere gedachten uit te stipelen, maar nu, staande tegenover het vreeselijke gericht dat over onze wereld vaart, worden we er ons van bewust, dat ons tekort aan erbarmen mee schuld geweest is, aan den waanzin die is losgebroken. Dat maakt ons innerlijk onrustig en onzeker. Het lijkt alsof onze stem schor klinkt in de wereld, omdat we al te sterk beseffen, dat we in zooveel dingen onszelf gezocht hebben, ook in dingen waarin we deden alsof het ons ging om Jezus Christus en Zijn rijk.

Wij christenen van onzen tijd, we beginnen er iets van te gevoelen, dat we aangestoken zijn door wat we rondom ons zagen; wij werden geldzuchtig, zooals de anderen geldzuchtig werden;

wij begonnen te haten, zooals anderen haatten. En de groote en machtige gestalte van Jezus Christus, die altijd, zelfs tegenover Zijn bitterste vijanden, stond met dat onpeilbaar ontfermen, met die diepe droefheid over hun ellende, die gestalte was langzamerhand voor ons weggezonden, we hebben Hem niet meer klaar gezien.

En nu de stormen losbreken over de kerk en over de geheele wereld, nu voelen we ons onveilig en beangt. We hebben er niet aan gedacht, dat soms achter een rauw woord van Godslastering verborgen kan zijn een innig hunkeren naar waren, levenden godsdienst, en een diepe teleurstelling, omdat zij, die zich naar Christus noemden, in hun leven niet anders waren dan de anderen."

(Uit: „Het geloof en zijn moeilijkheden“.)

Kom Heer, kom nú.

Voor 't dakraam sta ik in den avondschemer,
Een lichtflits splitjt de lucht.
De donder gromt, en wolken jagen
In eindelooze vlucht.
Heer, komt Ge nu?

M'n hart is vol van twijfelbange vragen.
Wie, die een antwoord geeft?
't Zal zijn dat in het laatst der dagen
De aarde hééft gebeefd.
Verwacht ik U?

Ik ben zoo jong nog, en het blijde leven
Lokt mij en zegt: geniet!
'k Moest roepen: „Kom, kom Heere Jezus!“
Maar fluister: „Nee, nog niet!“
Heer, nú nog niet!“

Heer, maak mij los van wereldsche genieting.
Geef in mijn hart Uw vreê.
Dan hoor ik Geest en Bruid verlangen,
Dan juich ik met hen mee:
Kom Heer, kom nú!

C. v. d. Steen-Pijpers.

Indien gij u onttrekt aan overbodige geprekken en aan ijdel omgang, niet minder aan het opvangen van nieuwtjes en geruchten, zult gij voldoende en geschikten tijd vinden om te volharden in goede overpeinzingen.

Thomas à Kempis.

Belangrijk nieuws.

Wij hebben besloten, dat zij, die zich na 1 Maart 1941 op ons blad abonneerden, evenals degenen, die zich voor het begin der nieuwe jaargang nog abonneren, de nummers der loopende jaargang gratis ontvangen. Willen deze nieuwe abonne's ons de loopende jaargang betalen, dan zullen wij hen daarvoor zeer dankbaar zijn.

Van verschillende zijden ontvingen we brieven van waardeering voor ons werk. Van een broeder uit het Noorden des lands ontvingen we een gave van acht gulden, tot verspreiding van ons blad.

Wij danken voor deze blijken van medeleven. De geestelijke nood is groot. Helpt mee door ons blad te verspreiden onder uw kennissen, stuurt ons geschikte adressen voor proefnummers en steunt ons werk bovenal in uw gebed.

Iedere abonné, die ons twee nieuwe abonné's aanbrengt, ontvangt:

„De christenreis naar de eeuwigheid“
voor kinderen bewerkt door H. v. d. Brink.

Hoewel dit rijk geïllustreerde boekje voor kinderen is geschreven, hebben ook vele ouderen het met genoegen gelezen.

Het wordt u toegezonden na ontvangst van het abonnementsgeld voor den geheelen jaargang.

Dit blad wil wijzen op de noodzakelijkheid van de vervulling met den Heiligen Geest en het biddend uitzien naar Christus' komst.

„Kracht van Omhoog“ verschijnt den 1sten van iederen maand.

Abonnementsprijs f 1.— per jaar bij vooruitbetaling.

Voor verspreiding, bij afname van 10 exemplaren 5 cent per stuk.

Redactie:

P. Klaver; H. v. d. Brink; J. E. v. d. Brink.

Alle brieven en gelden te richten aan:
J. E. v. d. Brink, Groote Haarschekade 37,
Gorinchem. — Girorekening Nr. 223306.

PINKSTERGEMEENTE
Noorderstraat 35
Samenkomsten:
Zondag's 10 en 7 uur

Uit den arbeid.

Amsterdam.

Paaschfeest is het feest der jubelgezangen, want we mogen meejuichen: „de Heer is waarlijk opgestaan”. Maar dan moet het ook zijn een persoonlijke beleving van den opgestanen Heiland in onze harten.

We kunnen niet anders dan danken voor de heerlijke en gezegende dagen die wij met elkander mochten hebben. Zoowel Goeden Vrijdag, waarop we bijzonder door lied en woord het Evangelie des kruises mochten brengen, alsook de Paaschdagen waren dagen van zegen. Hoe heerlijk openbaarde de Heere zich in het midden Zijner kinderen, en hoe mochten we ervaren: we hebben geen dooden, maar een altoos levenden Heiland.

In de laatste samenkomst getuigden dan ook velen van den zegen der opstanding, dien zij hadden ervaren.

Delfzijl.

Het waren rijk gezegende dagen die wij met elkander mochten doorbrengen. Het deed ons goed te bemerken, dat er onder hen een groot verlangen is, om in dezen tijd dicht bij den Heer te leven. De enkele samenkomsten die wij met elkander hadden waren goed bezocht, en God

daalde met Zijn zegen in ons midden. Gemeenschap met God en zoo met elkander is een kostelijk iets en we zien uit naar den dag, dat we allen bij Jezus, onzen Heiland zullen zijn.

Scheveningen.

Maandag 7 April was weer de eerste samenkomst, daar deze door de verduistering eenige maanden moesten worden stopgezet. We hadden een goede en gezegende ure met elkander en mochten ons in een goede opkomst verheugen.

Laat ons nog, zooveel de Heer ons kracht en genade schenkt, het woord des kruises uitdragen; de nacht komt, dat niemand werken kan.

Sneek.

D.V. Zondag 4 Mei a. s. hopen br. en zr. van Tuinen, 1ste Woudstraat 46, hun gouden bruiloft te vieren. Wij bidden hun langs dezen weg Gods rijken zegen toe.

Onze geliefden waren wel één van de eersten, die den Pinksterzegen ontvingen, en hoewel zij niet in de gelegenheid waren om veel in de gemeente te komen, zijn ze al die jaren trouw gebleven aan de waarheid van het Pinkster-Evangelie.

Moge de Heere hen verder zegenen en bewaren, totdat Jezus komt. „Ten tijde des avonds zal het licht wezen.” Zach. 14 : 7.